

O cetate veche de când lumea

Un foarte reușit joc de cuvinte în limba engleză, intraductibil în românește, ne informează că, „marriage is not a word; it's a sentence”. Cum multe cuvinte englezești au înțelesuri multiple, în calamburul amintit „sentence” are și înțelesul gramatical de propoziție sau frază și pe cel juridic de sentință.

Ca frază, în mod ideal, căsătoria este o istorie scrisă de amândoi soții și citită de lumea prin care ei se perindă. În cazul mai puțin fericit, unul din soți își impune stilul său în compunerea frazei căsniciei lor, iar în cel mai jalnic dintre cazuri, unul dintre ei este redus la tăcere, situație în care pentru el mariajul devine „căznicie”, în loc de căsnicie.

Juridic vorbind, căsătoria este o sentință, auto-acceptată la început cu entuziasm și mari speranțe, ispășită apoi de fiecare soț în felul lui, de-a lungul unei vieți trăite, mai mult sau mai puțin, „împreună”.

Cineva asemenea căsnicia cu o cetate asediată, cu ziduri înalte și fără porți. Cei dinafară o iau cu asalt, dornici și decși să intre în interiorul zidurilor ei. Cei dinlăuntru cetății, în loc s-o apere de invazii, nu-și doresc nimic mai mult decât să scape în afara zidurilor. Desigur că, în entuziasmul ei, metafora este împinsă un pic prea departe, căci pe ici-colo se găsesc și căsnicii fericite.

În sensul original al căsătoriei, cetatea pare o metaforă potrivită pentru căsătorie, în intenția ei de a fi inexpugnabilă, numai că în zilele noastre metafora și-a cam pierdut din forță. Porți și porțițe au fost săpate în zidurile ei, astfel că traficul înspre interior și în afară este tot mai intens și tot mai facil, atât ilegal, cât și legal.

Fondatorul cetății căsniciei nu-i altul decât Creatorul, Hristos este Împăratul, iar Duhul Sfânt legiuitorul. Legile cetății sunt puține, dar clare, cele mai de bază fiind, mai întâi, dragostea, apoi îngăduința, iertarea și slujirea. Cu astfel de legi, auto-acceptate și auto-impuse, cine mai are nevoie de mecanismul justiției instituționalizate?

G.M.

De-aș avea, ca ciocârlia, glas...

De-aș avea, ca ciocârlia,
Glas ce suflă-nfioară...
Doamne, cum Te-aș lauda
De cu zori și până-n seară!
Inima mi-aș face-o strună
De vioară... să îți cânt!
Și-aș porni în lung și-n lat
Călător pe-acest pământ...

M-aș opri la porți de doruri,
De-așteptări și de durere
Și-aș aduce cu-al meu cânt
Blând fior de mângâiere...
M-aș opri, apoi, în case
Unde frații-n părtașie
Îl slăvesc pe Creator
Plini de dor și bucurie...

Dar nu am o voce caldă,
Și să cânt eu nu prea știu...
Doar în cămăruța mea
Uneori, în ceas târziu...
Cufundată-n rugăciune
Cântă Duhul cum El știe
Și mă-nalț spre cer prin cântec
Ca un tril de ciocârlie...

MARIA LUCA

Cugetări despre FAMILIE

„Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.»” (Geneza 2.18)

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.” (Geneza 2.24)

„Totuși, din pricina curviei, fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei.” (1 Corinteni 7.2)

Căsătoria este instituită pentru aceste două temeuri: dragostea și nașterea de copii.

(Asterie al Amasei)

Nașterea de copii din unirea bărbatului cu femeia este pusă în însăși natura lor ca o garanție de iubire între ei. (Ioan Gură de Aur)

Amândoi sunt un singur trup și un singur suflet. Împreună se roagă, împreună stau în genunchi, împreună postesc, unul pe altul se învață, Hristos se bucură. El trimite pacea Sa peste ei. Unde sunt ei doi este și El, unde este El acolo nu este cel rău. (Tertulian)